

[Aksel Larsen.]

Hvad angår forslag til lov om ændring i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, vil vi anmode om særskilt afstemning om stk. 3 i § 1. Stk. 3 siger, at der i lovens § 50 indsættes som nyt stykke, stk. 2:

„Afgifterne i henhold til afsnit I indgår ikke i beregningen af det i § 3 i lov af 00. juni 1957 om ændring i lov om afgift af spiritus, vin og øl omhandlede særpristal.“

Man har tidligere under påberåbelse af de mærkværdige sparebeviser ordnet det sådan, at de prisstigninger, der var en følge bl. a. af tøjskatten, reelt ikke kom til at indvirke på pristallet. Nu har man opgivet sparebeviserne, og så vil man forhindre en pristalsstigning ved hjælp af den bestemmelse, der her foreslås; og af samme grund, som jeg har anført vedrørende de to andre lovforslag, anbefaler jeg, at man forkaster forslaget om det nye stk. 3 i § 1 i forslag til lov om ændring i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

Vi foreslår imidlertid, at der indføres et nyt stykke, og hvis det nævnte stk. 3 bliver forkastet, bliver dette stk. 3; hvis lovforslagets stk. 3 derimod bliver vedtaget, bliver det stk. 4. Vi foreslår indføjet et stykke, der lyder sådan:

„Bortfald af afgifter efter afsnit I påbegyndes fra og med 1. juli 1957.“

Da vi i sin tid indførte tøjskatten og de øvrige såkaldte forbrugsbegrænsende foranstaltninger, fik vi dem under edelige forsikringer fra den daværende regering om, at dette var midlertidige foranstaltninger, og at loven kun skulle gælde i 2 år og udløbe den 31. marts 1957; så skulle tøjskatten ophøre. Længe før vi var nået frem til den dato — det skete allerede i fjor — kom regeringen med forslag til ændringer i loven om afvikling af tøjskatten. Afviklingen skulle foregå på den måde, at man hver anden måned skulle kunne nedsætte tekstilskatten med 10 pct., således at den i løbet af 18 eller 20 måneder ville totalt forsvinde. Det blev motiveret med, at man ikke kunne lade den bortfalde på en studs, fordi det ville skabe uhyre vanskeligheder for erhvervslivet, idet dette ligger med visse varelagre, indkøbt til højere pris som følge af tekstilskatten. Derfor måtte man afvikle den ved en aftrappingsordning.

Jeg kan godt se, at det, man kalder erhvervene, er interesseret i noget sådant. På den anden side vil jeg ikke undlade at bemærke, at det havde været rigtigt, om man, da vi i sin tid fik tøjskatten, havde erklæret, at den ikke kunne bortfalde på en studs den 31. marts 1957, men at der måtte finde en aftrapping sted. Det burde man have kunnet se dengang, men det talte man ikke om, da vi fik tøjskatten. Den skulle være i to år og så bortfalde. Men lad det nu være.

Der blev altså indført en afviklingsordning, og samtidig blev loven forlænget på ubestemt tid, idet det blev fastsat, at den højtærede finansminister med tilslutning af finansudvalget kunne bestemme, hvornår afviklingen skulle påbegyndes. Det vil reelt sige, at man overlod den lovgivende myndighed til finansministeren. Det tror jeg nok er i strid med grundlovens ånd og med dansk parlamentarisk praksis, og derfor burde man ikke have en sådan bestemmelse. Nu synes det os i hvert fald passende, om folketinget traf beslutning om, hvornår afviklingen skal påbegyndes.

Da vi fik de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, sagde man: det er for at redde Danmarks valuta; den vil blive reddet i løbet af to år. Nu har der været valg og regeringsskifte, og den nye regering siger: det er stadig væk galt med valutaen; derfor må vi have højere skatter på spiritus, øl, cigaretter o. s. v., og vi må have stabiliseringslån for at redde valutaen.

Jeg har allerede udtalt min mening om, hvorvidt disse foranstaltninger vil være med til at redde valutaen eller være nødvendige for at redde valutaen. Jeg må imidlertid gå ind på de argumenter, der er anført til gunst for sådanne foranstaltninger. De, der påstår, at disse foranstaltninger ikke alene er nødvendige, men også gavnlige, må vel så regne med eller burde regne med, at de inden for en begrænset periode vil have deres virkning, og så kan det ikke være nødvendigt, at tøjskatten fortsætter på ubestemt tid. Vi må have fastsat en termin for, hvornår tøjskatten skal høre op. Derfor har vi stillet vort ændringsforslag, som altså siger, at afviklingen af tøjskatten med 10 pct. hver anden måned skal påbegyndes fra og med den 1. juli 1957.

Hvis man skal regne med de debatter, der har været ført her i tinget om denne